

Anna Krumpāne ir Ziemassvētku bērns

Irēna Jegorova

Cilvēka dzīvē viss sākas ar piedzimšanu, un ir ļoti svarīgi, kā tevi sagaidīs šī pasaule. Lai jaunajām māmiņām un jaundzimušajiem būtu labi, rūpējas arī Daugavpils centrālās slimnīcas dzemdību nodaļā, kuras vadītāja patlaban ir Anna Krumpāne — ārste ar 25 gadu darba stāžu, strādājusi gan par sanitāri dzemdību nodaļā, gan tagad — par nodaļas vadītāju. Anna Krumpāne LL pastāstīja:

— Esmu dzimusi vislielākajos svētkos — Ziemassvētkos, 25. decembrī, Krāslavā. Manā ģimenē aug vienpadsmitgadīga meita un dēls, kuram ir divi gadi un desmit mēneši. Meita praktiski izaugusi Krāslavas dzemdību nodaļā, pirmo reizi paņēmu sev līdzi, kad viņai bija pusotra gada. Teica, kā manās pēdās neies, jo es reti esmu mājās, bet savu dzīvi vēlēt mākslai.

— **Kāpēc jūs kļuvāt par ārsti?**

— Cik sevi atceros, kopš četru piecu gadu vecuma es vienmēr gribēju būt ārste un visus ārstēju, vienalga, vai tie bija dzīvnieki, vai cilvēki. Iespējams, ka tas ir iedzimts: mana vecvecmāmiņa no mātes puses ārstēja ar ārstniecības augiem, viņas meita, vectēva māsa, arī bija dziedniece, viņa man rādīja augu un teica, ka ar to var ārstēt. Tagad es, cik to atļauj laiks, vācu zāļites ģimenei (mēs dzēram zāļu tējas). Nopietni nodarbošos ar šo dziedniecības veidu man nepietiek laika — tas ir ļoti nopietns darbs. Par šo tēmu esmu izlasījusi ļoti daudz grāmatas un nācu pie secinājuma, ka katram cilvēkam ārstniecības augi jāizraugās individuāli. Vēl viena vecvecmāmiņa (arī no mātes puses) bija bērnu saņēmēja. Viņa nodzīvoja ilgu mūžu, arī viņu es labi atceros.

— **Kad jūs nolēmāt stāties medicīnas skolā?**

— Tas bija piektajā klasē. Toreiz es gāju uz sanitārā pulciņa nodarbībām un visu laiku domāju par medicīnu. Bet no 12—13 gadiem gribēju kļūt tieši par vecmāti. Tajā laikā manai tantei piedzima dēls, un, kad mana māmiņa gatavojās viņus no dzemdību nama vest mājās, viņa izcepa milzīgu torti, sapirkās konfektes un visādušus gardumus. To redzot, es mātei teicu: "Visi — būšu vecmāte, tad man vienmēr būs tortes un daudz konfekšu!"

1973. gadā, iestājusies medicīnas institūtā, aizgāju no tā un vienu gadu nostrādāju par sanitāri Stradiņa slimnīcas dzemdību nodaļā, pēc tam iestājos Paula Dauges Rīgas 1. medicīnas skolā, jo tieši tur gatavoja vecmātes. 1977. gadā to ar izcilību absolvēju. Mācījos un vienlaicīgi visu laiku strādāju dzemdību nodaļā par medmāsu.

Pēc skolas beigšanas mani nosūtīja strādāt uz Daugavpili par vecmāti, taču, tā kā skolu biju beigus ar sarkano diplomu, nostrādāju arī par sanitāri dzemdību nodaļā. Un visu ceļu mā-

cību gadus, lai iegūtu ginekologa specialitāti, Rīgā strādāju par vecmāti. Strādāju naktīs, brīvdienās, vasarā — dienā pieņemu līdz 25 dzemdībām.

Pēc institūta absolvēšanas saņēmu nosūtījumu uz Ventspili, kur strādāju Valda Kupeļa vadītājā dzemdību nodaļā. V. Kupelis iemācīja man ļoti daudz. Pirmajā darba gadā veicu vairāk nekā simts operācijas. Ventspili nostrādāju piecus gadus. Pēc tam apprecējos un pārcēlos pie vīra uz Krāslavu.

Laikam ritot, lielāku uzmanību veltu filozofijai, brīvajā laikā apgūstu psiholoģiju Rīgā, maģistratūrā. Nesen iedomājos, ka profesijas izvēli droši vien iespaidoja mana dzimšanas diena, jo Kristus arī piedzima 25. decembrī. Man vislielākā laime ir bērnu dzimšana.

— **Kas jūs visvairāk iepiecina darbā, var būt — kaut kas sarūgīna?**

— Kad sievietes, kurām ārstēju neauglību, dzemdē bērnus, gūstu milzīgu gandarījumu, jo lielais darbs vainagojies panākumiem, un cilvēki ir laimīgi.

Diemžēl ģimenei pietrūkst manas uzmanības, īpaši pašlaik, kad uz darbu jābrauc no Krāslavas. Taču sevi visu jāvēlēt darbam: vai nu tu slukti strādā, vai cieš ģimene. Labi, ka man palīdz māsa, kad esmu šeit, mans dēls ir pie viņas. Bet slukti strādāt es neprotu.

Darīšu visu, lai sievietes, kuras pie mums dzemdē, justos labi. Esmu prasīga gan pret sevi, gan pret kolēģiem, pats galvenais ir darba disciplīna. Pieprasu, lai mani kolēģi mācētu rast kopēju valodu ar pacientiēm, katrai sievietei jābūt individuālai pieejai. Ja mūsu attieksme pret sievietēm būs sirsnīga un laipna, viņas jutīsies mierīgāk.

— **Ar ko jums asociējas Ziemassvētki?**

— Tie ir visskaistākie svētki — viss ir balts, viss ir fīrs, ir piedzimis Kristus — cerības, mīlestības, gaišuma svētki, kad beidzas tumšākais ziemas laiks, ziemas saulgrieži. Ziemassvētki ir ģimenes svētki — katra ģimene cenšas sagaidīt tos kopā.

— **Kā jūs atzīmējat Ziemassvētkus?**

— Jau 24. decembrī visa mūsu ģimene iet uz baznīcu, bet pašos Ziemassvētkos mēs dedzinām lielo eglīti, pie mums nāk ciemiņi, jo ir mana dzimšanas diena. Bērniem ir liels prieks, un mamma uzcep lielo torti, kura vienmēr ir ar svecītēm. Svētkus atzīmējam ģimenes lokā — vistuvākie radi, māsa, mamma un mūsu ģimene.

— **Vai jūsu dzemdību nodaļā Ziemassvētkos piedzi-
mušos bērnus sagaidīs kāds pārsteigums?**

— Domāju, ka katram bērniņam būs kāds mazs pārsteigums, katram iededzināsim gaišu svecīti.

— **Jūsu dzimšanas diena sakrīt ar Kristus dzimšanas dienu, Viņš mācīja cilvēkus mīlēt, piedot, saprast citus, vai jums arī piemīt šādas īpašības?**

— Cenšos pieturēties pie tā, mācoties psiholoģiju, sapratu, ka tikai cilvēkiem piedodot un mīlot var gūt laimi.

— **Ko nozīmē būt laimīgai?**

— Man vislielākā laime ir, ka mani bērni ir veseli, ka mana ģimene mani saprot un es varu saprasties ar kolēģiem darbā.

— **Vai jums biežāk sanāk tikties ar laimīgām sievietēm, vai nelaimīgām?**

— Biežāk ar laimīgām. Katra sieviete gaida bērniņu, bet normālai sievietei tā ir vislielākā laime. Ne katra sieviete apzinās, kādu lielu laimi viņai ir devis Dievs — iznēsāt un piedzemdēt normālu bērnu. Sievieteļi to jāsaprot vēl tad, kad viņa plāno grūtniecību, kad gaida bērnu. Gadās satikties arī ar nelaimīgām sievietēm. Domāju, ka viņas jūtas nelaimīgas tāpēc ka neizprot sevi.

— **Jūsu novēlējumi Ziemassvētku gaidot.**

— Visām mammām būt priecīgām un laimīgām, katram cilvēkam savā sirdī iedegt gaišo Ziemassvētku svecītes liesmiņu, lai tā sasilda visu nākošo gadu.

LL satikās arī ar dokteres Krumpānes kolēģiem, kuri lūdza ar avizes starpniecību likt pilsētas domei padomāt par to, kādā smagā situācijā ir nokļuvusi Anna — vīrs un bērni ir Krāslavā, bet šeit ir tikai istabiņa kopmītnēs. Ja uz Daugavpili ir uzaicinājuši speciālisti, kura ir piekritusi uzņemties ļoti grūtu darbu, ir solījuši nodrošināt ar normāliem dzīves apstākļiem, nav gliņi tik ilgi (jau piekto mēnesi) vilcināties.

Redakcijas darbinieki sveic Annu Krumpāni dzimšanas dienā un Ziemassvētkos. Daudz gaišu un laimīgu dienu nākošajā gadā!

Foto: R. Seilis